

Merényi Krisztián

A Hold gyermeke

Telehold szórta fényét a városra. A lány imádkozott. Gyanakodva hunyorgott a dunsztosüvegre. Megfogta. Ujjai a kiszivárgó szagos eszenciától az üvegfalhoz tapadtak; az erjedés nyomhatta szét a korábban keletkező hajszálrepedéseket.

*

A sötét, penészes bérház egyik negyedik emeleti garzonjában él Liza, mintha a világ elől dugták volna el. Hosszú szőkésbarna hajjal, kerek szemekkel áldotta meg az Isten. Ideje zömét a székében tölti; ablakból órákig nézi a várost.

Heléna nővér reggel érkezik, napnyugtakor távozik. Délben a közeli parkon sétálnak át. A ligetből kiérve Heléna így szól:

- Meglátogatjuk a fodrász nénit?
- Nem akar!
- Csinos legyél nekem! Mit szólnak majd a legények?
- Jó, akkó mennyünk kicsi vágás.

Az életes fodrásznő elbűvölő frizurát varázsol a pisze orrú lánynak. Hazafelé menet Helena töri meg a csendet:

- Kedvesem, eredj, nem kísérlek vissza. Reggel találkozunk.

Liza fél a sötétben, mégsem megy haza. Leül a park egyik padjára és a különféle irányból felröppenő énekes madarak csálnak arcára mosolyt. Elszomorodik a száradt levélgyermekeiket hullató fák láttán. A szürkület beálltával még mindig a padon ücsörög.

Az útról letérve a sárkányeregetőn vág keresztül. Arrébb a fűben néhány suhanc guggol. Közelebből már hallja a sörmámorban röhögcsélő kölykök trágár vicceit.

- Szervusz fiúcskák, van szép haja Lizának.

A négy srác összenéz, majd a széles vállú kopasz:

- Ni, egy jó bula! Hát persze, hogy tetszik a hajacskád. Gyere, te kis dilinyós! Igyál sört! Nesze!

A lány finnyásan szagol az üvegbe.

- Miért nem? – kérdezi az egyik.
- Nem isz máséból, nem szabad, meg bűdös.

A legillumináltabb fiú csalafinta mosollyal:

- És mondd picim, más furulyáját sem szívogatod?

Liza értetlenkedve:

- Milyen furulya, hol az?
- Na várj csak, megmutatjuk!

Liza utat próbál törni, de amazok leszaggatják a ruháit.

- Most majd megtanulod, hogy mi az a furulya – szól a kopasz.
- Nem, nem akar! Fáj! Fáj! Mennem kell!

A megerőszkolt lány véresen, sörrrel átitatott, szakadt ruhában vánszorog haza. Reszketve tünteti el az árulkodó nyomokat.

Másnap reggel Heléna és Liza édesanyja egyszerre érkezik. Az anya beidegzett mozdulattal, két köszöbor-csók kíséretében nyújtja át lányának a születésnap ajándékot. Heléna bonbont és egy szűk karkötőt vásárolt ajándék gyanánt. Szempillái, mintha verdeső madárszárnyak lennének.

Hónapok múltával Liza hasa teliholddá gömbölyödik. Az anya lányához fordul:

– Ha apád élne, ő is így döntene. Kiveszik belőled, nem fog fájni, jó ember a doktor úr. Nyugodj meg, nem kell az neked.

Heléna másnap benyit az álmosan forgoló Lizához:

– Kedvesem, ébredj, nemsokára indultok a doktor bácsihoz.

A lány az alvó ártatlanságot játssza. Épp, amikor ismét a fejére húzza a takarót és a fal felé fordul, megszólal a csengő. A szobába lépő anya türelmetlenül rántja le lányáról a paplant. Liza öltözködés közben többször összecsuklik. A benne növekvő gyermekért könyörög.

*

A hasat nem nyitják fel, vákuummal szippantják ki. Liza méhe mélyén hörög a halál. Az embrió az asztalon egy hosszúkás fémtányérban terül el. A magához térő lány szalvétába tekeri, és a retiküljébe rejtí az emberkezdeményt.

Otthon epedve várja, hogy egyedül maradjon. Előszedi a felismerhetetlen húscsapatot.

Vízzel töltött befőttesüvegbe csúsztatja, fóliával szigeteli. A roskadt polcra teszi, azon töpreng, hogy vajon fiú vagy lány?

Kulcscsörgés ébreszti. Ágya alá dugja a dunsztosüveget. Heléna ebédet főz, és kora délután azzal hagyja magára Lizát, hogy a fogorvoshoz megy. A lány az ajtócsapódás után sietve nyúl az ágy alá. A húsdarab élénken lebeg a vízben, pillanatra mintha megdermedne. Liza szeme könnyben úszik. Maga mellé fekteti az üveget, és órák hosszat gügyög gyermekéhez, lassan gurítgatva üvegburáját távolabb és közelebb. Ebédjét összetúrja. Visszarohanva hol értelmes, hol értelmetlen szavakat gögicsél, majd elalszik.

Reggel a földön találja a repedt falú üveget. A törés mentén, az üvegfal belsején buborékok. Az apróság a fenékre süllyed.

– Anya neked varr nadrág, ne félj. És köt csinos sapkát, és vesz sok játékát is.

Éjjel azt kéri Istentől, hogy mihamarabb cseperedjen fel gyermeke. A magzatmaradvány álmában meg-elevenedik; úszkál, bukfeneczik, mint egy derűs halacska. A víz már nem áttetsző, a lebegő húsdarab kifakul.

Az elkészült, szabálytalan ruhácskát gondosan leteríti üveggyermeke mellé. Már nem érdeklik a csivitelő énekesmadarak.

A darabjaira oszló, nyálkás bomlás szaga átsettenkedik a repedéseken. Az üvegbezárt magzat szomorú groteskséggel csupán arra vár, hogy mielőbb visszadobják a kárhozott nyugalomba.

*

A hold bevilágítja a függöny nélküli szobát. Liza, mint egy éledező múmia, kinek teste átizzasztja a gyolcsot. A csöppséget kémleli, s félálmában megrezzenni véli a vonal-kezeket. Hajnali három tájban a verejtéket törli homlokáról, később rezzenéstelen múmia-pózban fürkészi az éjt. A dunsztosüveget markolássza. Ujjai a kiszivárgó eszenciától az üvegfalhoz tapadnak; az előrehaladott erjedés nyomhatta szét a hajszálrepedéseket. A lakást áthatja a bűz.

A feltámadó szél arrébb préseli a város felett gyülekező felhőket. Ismét felragyog a kétségbeesetten világító hold.

Liza gyermekét látja mosolyogni az üveg csöndje alól. Nappali fényben fürdik a szoba.